

Mauréry hrá vo Viedni

Jana Kollárová

Herečka Zuzana Mauréry si na slovenskej divadelnej scéne dáva prestávku. Už o nedelju bude mať vo Viedni premiéru muzikál *Romeo a Julia*, do ktorého sa dostala cez konkurz. „Neviem, čo na mne režiséra zaujalo. Bol veľmi inšpirujúci a zvláštne sympatický. Hoci je malý, holohlavý a potetovaný. Som už „stará páka“ a nehanbím sa ukázať emócie. Majú ma tam za takú „tragédku“. Pritom ja som desať rokov vyrastala na humore radošincov,“ hovorí predstaviteľka *Romeovej matky Lady Montekovej*.

Podpísaním zmluvy vo viedenskom divadle Raimund Theater musela vychytená muzikálová herečka na Slovensku takmer všetku aktivitu ukončiť. Ostala jej úloha v *Kabarete* na scéne nitrianskeho divadla. Doteraz cestovala do rakúskej metropoly každý deň vlakom, na budúci týždeň ju čaká sfahovanie do prenajatého bytu. S prácou na Slovensku, ktorej pestrosť pozostávala z niekoľkých postáv vo viacerých divadlách, sa pobyt vo Viedni nedá porovnať. „Po prvýkrát v živote som zamestnaná. Je to pre mňa trochu stresujúce, lebo nie som takým pánom svojho času, ako som bola zvyknutá.“ V zmluve, ktorú podpísala na jeden rok, sa zaviazala odohrať dvadsaťdva predstavení mesačne. „Neviem, či sa z toho stane zvyk ako umývanie zubov a či to po čase nebude na odstreľ, ale chcela som si to vyskúšať.“

Čo ju za hranice lákalo najviac? Práca v inom prostredí a v inom jazyku. „Teraz sa mi to podarilo a ani to tak nebolí, lebo Viedeň je blízko,“ tvrdí Mauréry, ktorá mala podľa vlastných slov na Slovensku dosť zaujímavej a slušne zaplatenej práce. „Vynakladala som určite menej námahy ako teraz. No po dlhom čase sa konečne niečo nové učím a niečo aj dostávam. U nás som isté veci už robila ľavou zadnou. Nie že by to nebolo príjemné, ale trochu som sa toho pohodlia zľakla.“

Vo Viedni skúša už tretí mesiac, a preto môže rakúsku muzikálovú brandžu s tou našou porovnávať. „Myslím, že muzikálový biznis na Slovensku aj v Česku poznám cel-

Po prvýkrát v živote som zamestnaná, hovorí Zuzana Mauréry.

FOTO: JOZEF STUDENÝ

kom dobre. Vidím, ako to viac-menej nefunguje. Cez celý proces skúšania až po realizáciu. Každý herec venuje veľa času a úsilia do skúšok, ktoré nie sú platené a potom si zahrá dvakrát za mesiac.“ Na viedenskom divadle oceňuje profesionalitu. „Nexistuje, aby šepkárka bola zároveň inšpicientkou aj asistentkou réžie. Nie je možné, aby bol jeden korepetitor pre päťdesiat ľudí. Nedajú vám CD s nahratými podkladmi a nepovedia: Naučte sa to doma. Ľudia sú platení za to, že vás naučia každú jednu notu, frázu aj vyslovnosť.“

V tíme tridsiatich piatich ľudí z celého sveta sa osem hodín denne v kuse skúša. V anglickom a nemeckom jazyku. Hercov vedie režisér a choreograf pôvodnej francúzskej verzie, ktorú z Paríža previezli do Anglicka, Belgicka, Holandska, Ruska aj Maďarska. Vo Viedni sa bude hrať prvýkrát so živým orchestrom, premiéra predstavenia je naplánovaná na 24. február.

Najväčšie problémy Zuzane Mau-

réry paradoxne nerobil prízvuk, ktorého sa vo svojej nemčine musela zbaviť. „Nikdy som nepracovala v takom rôznorodom kolektíve. Každý z týchto mladých, dvadsaťpäťročných ľudí prešiel v rámci svojej profesie takmer celú Európu. Od školy Lee Strasberga až po angažmány v Austrálii. Moji súčasní kolegovia sú výborní speváci aj tanečníci. Sú však veľmi technicky zameraní a málokto sú schopní na javisku rozmýšľať a tvoriť bez príkazu režiséra.“

Rodičia herečky, ktorí svoju kariéru spojili takisto so spevom, svojej dcére drúkujú. „Sú šťastní, fandia mi. Roky pracovali za železnou oponou. Aj keď boli obaja špičkoví umelci, nemali príležitosť preraziť vonku,“ prezrádza Mauréry. Keď sa jej opýtate na obavy z návratu, záporne pokrúti hlavou. „Neviem, čo bude. Ani teraz si nemyslím, že som na Slovensku nenahraditeľná. Určite sa vyskytne nejaký konkurz, prihlásim sa a uvidím. Za skúsenosť mi práca vo Viedni určite stojí.“